

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 736. Gregorii Pap. III. Annus 6. Leonis Isavr. Imp. Annus 21.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

IESV CHRISTI Annus 738.

GREGORII PAP. III. LEONIS IMP. ANNUS 23.

SEPTINGENTESIMVS trigessimus octauus annus ad Indictione sexta, quo sanctus Bonifacius Germanorum Apostolus Romam ad Apostolicam sedem, ex qua Apostolatum acceperat, se contulit, ut inde acciperet quae illis posset infundere. Qui bene exceptus a Gregorio Papa, qui perijt imperauit. Iure namque diuinus Spiritus sancto prophetae Apostolicos viros sicut nubes ostendit, ut pote quae ex mari aquas hauriunt, quibus longe positam terram irrigent. Sic igitur Bonifacius ex more iterum Romam venit, ut inde quae in noua deserti cultura opus esse videret, ab ipsa Romana Ecclesia posset accipere. Quomodo autem illa se haberint, suorum temporum scriptor Vualbaldus eius discipulus in primis narrat, a quo accepit recentior auctor his verbis: Eo tempore Romam venit, tum ut Pontifici Apostolice, quem ex facie nondum nouerat, sanctum hunc etiam colloquio, tum ut Apostolorum et aliorum illius quiescentium sanctorum se precibus commenderet. Porro eius aduentus Romam etiam causam illam fuisse docent Gregorij litterae ad Germanos, ut ab ipso Gregorio diceretur de nonnullis ad curiam animarum spectantibus, sed perijt auctor:

I.

176. BONIFACIUS ROMAM VENIT AD GREGORII PAP.

177. BONIFACIUS ROMAM VENIT AD GREGORII PAP.

II.

BONIFACIUS ROMAM VENIT AD GREGORII PAP.

178. BONIFACIUS ROMAM VENIT AD GREGORII PAP.

179. BONIFACIUS ROMAM VENIT AD GREGORII PAP.

180. BONIFACIUS ROMAM VENIT AD GREGORII PAP.

IESV CHRISTI Annus 737.

GREGORII PAP. III. LEONIS IMP. ANNUS 22.

SEPTINGENTESIMVS trigessimus septimus adest annus, quinta notatus Indictione, quo tempore cum predicatione sancti Bonifacii Germanorum Apostoli Dominus inultas filias ad culturam redgens fertilissimas reddidisset, sicut inimicus homo, vigilante licet patre familiarum, qui supereminaret zizania haereticis. Inter alios autem, et ex litteris Gregorij Papae ad Episcopos datis apparet, quidam Iherosolitanos non secundum Deum ambulantes, a terra iudeiae perijt, quod Anglorum nouella gentis, qua solum band peidem suscepisset, aliqui potentes opere, & sermone Apostolico munere multas provincias ad Deum predicatione conuerterent, haec enim disseminare ceperunt, ut constat ex litteris ipsius Gregorij Papae inferius recitandis.

Quod igitur Bonifacius sibi decernendum sciret non solum aduersus Gentiles, quorum causa acceperat Apostolatum, sed aduersus haereticos, visitandi in primis ex videri sicut Iherosolitanos Apostolorum occasione, ad eundem pariter ipsam Romanam Pontificem, Romam pergens constitutum inijt, ut coram de rebus tanti momenti ageret, quae per legatos haec tunc apud ipsum rem pertractaret. Id namque iussu Bonifacii animi institutum, ex epistola Gregorij Papae ad illos Episcopos reddita, de qua agemus infra sequenti, satis potest intelligi. Porro eius ad Urbem profectioem sequenti pariter anno contigit, ratio temporis persuadet, quae certa ex epistola Gregorij ad eum reddita intelligitur.

Hoc anno pariter sancto Ermino Episcopo ex Abbate Lobinensi de sancto, successit in locum eius Theodulphus episcopus sanctus, quorum diem natalem colit Ecclesia Belgicae, quae Ermini die vigesimaquinta Aprilis, Theodulphi vero vigesimaquinta Junij.

Quo pariter anno Rex Anglorum Nordanhumborum Ceolulphus, ille ipse ad quem Beda scripsit historiam de rebus gestis Anglorum, diuino amore succensus, hunc seruum regnorum regnum Eadberto capillis attortus, monachum fecerat vitam. Ita quidem maiorum seculorum exemplum, regnum illi fecit, cum fide nouit se Deum timere, & Cetera in tota redem in regno Caedorum. Ita melius sancti per fidem vicerunt regna.

Itaque profectioem multam speratam turbam Francorum, Bonifacium, & Britannorum, ubi Romam venit a Pontifice conuictus acceperat. Porro Romam annos tantum ex conuentione profectioem fuit, ut ad salutem eius haurire, iam doctrinam non parum cohaerent, illamque, quae se diu retinerent. Antiquitas namque Romanis fuit in more, ut cum magni nominis & famae sanctitatis virum aliquem Romanum aduenire, cum frequentes ambirent, colerent, & omni officio prosequerentur. Ita namque actum cum Athanasio, Epiphonio, Hieronymo, Petro Alexandrino & alijs pluribus, suis locis superius dictum est, sed perijt auctor: Cum autem Bonifacius discedere vellet, numeribus & reliquijs sanctorum, quas cum se, a Pontifice liberaliter & honorifice donatum est. Tunc contigit, ut idem sanctus Bonifacius perierit ab eodem Gregorio Papa concedi sibi Vualbaldum Anglum, qui post peregrinationem Hierosolymitanam confederat in monasterio Casinensi. De his enim haec leguntur in vita ipsius a sancto (ut creditur) Vualpurga forore scripta: Transiit a quo tunc decessit omnino intercedente, venerabilis ille vir sanctus Vualbaldus sacram sancti Benedicti regulari vita institutionem, quam omnipotentis Dei auxilio, illorumque administratione, quam super longae locorum stultia, & super ipsius maxime in reclamatione animae, & in operum praesentium vita requirebat, omnimodo praestare potuit, abseruare conabatur: & non solum ipse, sed & alios cum illo in veneranda regulari vita vestigia praevendo perducebat.

Post haec in quo vni presbyter, qui de Hispania veniens ad sanctum Benedictum manebat, licentiam rogabat abbatem Petronam ad Romam pergere. Statimque ille licentia postulata, rogabat sanctum Vualbaldum, ut eum conuictus, & illum duceret ad sanctum Petrum. Et ille statim petitionibus eius concessum seu effectum promittebat, cumque illi pergerent, ad Romam venerunt, atque illic habitationem sancti Petri intrantes, sacra caelestis Clamularij per agendam postulauerunt, illamque se commendauerunt, quum precum patrocinio. Tunc ille sacer Apostolice Sedis Pontifex Gregorius Tertius, venerandum virum sanctum Vualbaldum illis esse comperit, praecipit illum ad se venire. Cumque illic venisset ad sanctum Vualbaldum, sanctum Pontificem statim prono vultu in terram se vertebat, & illum salutabat: praecipitque, ut prae populorum specularet, per verborum vicissitudinem vniuersis sit ordinem iustitiae, & ut illis, quem modo septem annorum calculum in meo exterminatam in sanctis probando perageret, aut quomodo multa temporum spatia permissis, per annorum praesentem penetrando eaderet, diligenter ab illo sciret ab actu.

Statimque, tunc ille agere Christi uernaculis, gloriosum genium